

စိုးမိုးစာပေ

၅၁

တောဘွဲ့. တောင်ဘွဲ့. အိပ်မက်ရာသီ

စုတိယကဏ္ဍ

Digital Art : Idea Kyaw
Mg Kyaw Oo

အခန်း (၁)

“ပျော်ချင်လို့ လျှောက်လည်တာ လည်ရလွန်းလို့ ပျင်းတောင်ပျင်း
လာပြီ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

“ပြန်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ပြန်ဖို့ ပဲရှိတော့တယ်၊ အားလုံးငါးယောက် ဝဋ္ဋာ ဘယ်
သူ့ကို အရင်ပြန်ပို့ရမလဲ”

ဝဋ္ဋာက ပါဝါထူထူနဲ့ သူ့မျက်မှန်ကြီးကို တစ်ချက်ပင့်၍ လေးယောက်
လုံးကို တစ်လှည့်စီကြည့်၏။

“မားကို အရင်ပို့မှ ထင်တယ် သူ့မာမီကြီးက အမြဲတမ်း
လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ နီးနေတာ”

အားလုံးအကြည့်က မားထံသို့ရောက်သွားကာ အစုလိုက်အပြုံလိုက်
ထောက်ခံကြ၏။

“ဟုတ်တယ် မားကို အရင်ပို့”

“မပို့နဲ့ ငါ လိုင်းကားနဲ့ ပြန်မှာ ”

မားက ပြောပြောဆိုဆို ခါးကြားမှ ညှပ်ထားသည့် ပိုက်ဆံအိတ်ပြား
လေးကို ထုတ်ယူလိုက်ကာ အထဲက ငါးရာတန်တစ်ရွက်ယူထားပြီး အိ
တ်ကို ရှုပ်အကျီအိတ်ထဲသို့ထည့်၏။

သူလုပ်သမျှကို မိုးယံနဲ့ ဝဿန်တို့ က သေချာလိုက်ကြည့်နေကြ၏။

“အိုခေ ဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ ဝဋ္ဌာ မင်းဟာမင်းပြန် ငါတို့ လိုင်းကားနဲ့ ဒိုးမယ်”

သုံးယောက်လုံး တညီတညွတ်တည်းဆုံးဖြတ်၍ ဝဋ္ဌာ တစ်စုံတစ်ခုပြောရန် ပါးစပ်ပြင်နေဆဲမှာ ကားမှတ်တိုင်သို့ ချီတက်ကြသည် ။

လာပြီ သုံးဆယ့်ကိုး အဲကွန်းဘတ်စ်ကားကြီးက လူတွေ အပြည့်အသိပ်နှင့်။ အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားသော ဝဖိုင်ဖိုင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ်ထိုးဆိုက်လာ၏။

“မား မတက်နဲ့ ဦးကွာ ကျပ်သိပ်နေတာပဲ”

မိုးညံက မားလက်ကို နောက်ကနေဆွဲ၍ ဝင်တားသည် ။ မားက နောက်ပြန်ပုတ်ချပစ်လိုက်ကာ

“ချောင်ချင်ရင် မင်း ဝဋ္ဌာနဲ့ လိုက်သွားပါလား”

“မားက အလုပ်တစ်ခုကို သူလုပ်ချင်ပြီဆို ဘယ်သူနဲ့ မှ ညှိနှိုင်းနေတတ်သူမဟုတ်။

စိတ်ကူးနဲ့ လူက အမြဲတစ်ထပ်တည်းဖြစ်နေတတ်သည့် မားတစ်ယောက် ကားပေါ်ကို အတင်းထိုးတက်သွားကာ မိုးညံတို့ ပါလိုက်တက်ကြရသည် ။

သူတို့ အုပ်စုတစ်စုလုံးမှာ ချို့တဲ့ သူတစ်ယောက်မှ မပါ။

အ ဘေးလ ိုးမ ၂၁ ကိုယ့်ကားကိုယ်မောင်း၍ ကျောင်းတက်ကြသူတွေချည်းဖြစ်သည် ။

တစ်ခါတလေ လိုင်းကားတိုးစီးရတာကို ပျော်စရာဟု ထင်ပါသည်။
သို့သော် ခုလောက်ကြီးဖြင့် ဘယ်တုန်းကမှ မကျပ်ဘူးခဲ့။

လိုင်းကားပေါ်မှ စုပြုံထက်ညှပ်သွားတော့ ချွေးတွေဖြိုက်ခနဲ စိမ့်ကျ
လာလျက် ကျောနောက်က လူကိုလည်ပင်းလိမ်ကြည့်ရ၊ ရင်ခွင်ထဲကို
ငုံ့ကြည့်ရ။

ထို့ပြင် နံကြားထဲတိုးဆောင့်လာတတ်သည့် တံတောင်တွေ ထီးရိုး
တွေ ရန်ကတစ်မျိုး။

“ခွေးကောင် ကားချောင်တာကို မစောင့်ဘူး”

မိုးယံက တိုးတိုးကြိတ်ကပ်ဆဲသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလဲဗျာ တိုးကြပါ။ ဟိုးနောက်ထဲမှာ အကျယ်ကြီးပဲ အ
ပေါက်ဝမှာ တစ်ပြီး ဘာလုပ်မှာ လဲ စပယ်ယာအပြောကို မခံချင်စမ်းပါ
နဲ့ တိုးသွားစမ်းပါ”

စပယ်ယာကလည်း တစ်ကားလုံးနားငြီးအောင် ထိုစကားကိုချည်း
ထပ်တလဲလဲပြောကာ လူတွေကို နောက်ပိုင်းခန်းရောက်အောင် အတင်း
တွန်းထိုးပို့နေသည်။

“ကဲ ကားခလေးတွေ လက်လွယ်ရင်ကူညီထားမယ်၊ ဟိုနားဒီနားငါး
ဆယ် ဝေးရင်တစ်ရာ၊ အကြွေလေးတွေမပေးရင်တော့ ကြာသွားမှာ ပဲ”

ကားက မောင်းနေတာ လူကကျပ်ကျပ် အပေါ်ကိုကိုင်ထားရ၊ ဘေး
ကိုဆွဲရ၊ ပိုက်ဆံထုတ်နေတုန်း အပေါ်ရော၊ ဘေးကိုရော ဘယ်အရာမှ
ကိုင်လို့ မမိသည့် အမျိုးသမီးတွေ၏ တောင်ဆွဲမြှောက်ဆွဲ ဖမ်းမိရာ ဖမ်း
ဆွဲတတ်ခြင်းကို ဘယ်လိုမှ မရှောင်လိုက်နိုင်သည့် ဝသန်။

“အောင်မလေးဗျာ”

“အာ အယ် ကန်တော့ ကန်တော့ ဟီး”

“ဘာ ကန်တော့လဲဗျ ခင်ဗျား”

“ဒွိ ဒွိ”

ဆက်လည်း မပြောနိုင် ခံရခက်လှသော မျက်နှာနီနီကြီးက ရှုံ့မဲ့လျက် စလွယ်သိုင်းလွယ်ထားသည့်အိတ်ကို ကမန်းကတန်းရှေ့ကိုဆွဲချကာ ကွယ်နေသော ဝဿန်အဖြစ်ကို အနီးက လူတချို့ကြိတ်ရယ်ကြ၏။

ဝဿန်က မားကိုပဲ အပြစ်ဖွဲ့မျက်လုံးကြီးနှင့် ဝေ့ကြည့်၏။

မားက ပြုံးစိစိနှင့် မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဘေးတန်းများ လှမ်းကိုင်ထားသည့် သူ့လက်ဖျံမှာ စိုကပ်ကပ် အေးစက်စက်ကြီးဖြစ်သွားသောကြောင့်

“ဟာကွာ ပေကုန်ပါပြီ”

သူ့လက်နဲ့ ထိကပ်၍ ဘေးတန်းကိုဆွဲလိုက်သော ဖြူဝင်းသည့် လက်ကလေးတစ်ဖက်ဟာ မိန်းကလေးလက်မှန်းသိပေမယ့် ချွေးတွေနဲ့ စိုစ်နေတာကို မား ဘယ်လိုမှ အားမနာနိုင်။

လက်ကိုဖျတ်ခနဲရုတ်ပစ်ကာ လက်ပိုင်ရှင်ကို
လွန်စွာစိတ်ပျက်ရွံ့ရှာစွာ မျက်ခုံးတွန့်တွန့် နှာခေါင်းရှုံ့ရှုံ့ မျက်နှာကြီးနှင့် ငုံ့ကြည့်မိ၏။

သူ့ကိုလည်း ဆတ်ဆတ်ထိမခံတတ်သည့် မျက်ဝန်းစူးစူးလေးများ နှင့် သူမက မော့ကြည့်နေ၏။

နီကျင်ကျင် မတိုမရှည် ဆံပင်တချို့က ချွေးတွေစိုနေသည့် နဖူးပြင်မှာ ကပ်ငြိနေကြလျက် ဘေးဆံပင်တချို့က ဖရိုဖရဲပွထနေသည်

တော်တော်ကြီးကျယ်တဲ့ လူဟု ရန်တွေ့ပြောဆိုချင်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေက တလက်လက်တောက်ကာ ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေသည် ကို မားက နှုတ်ခမ်းမဲ့ပစ်၍ မျက်နှာလွှဲလိုက်သည် ။

သူဇီဇာကြောင်ခွဲသမျှထဲမှာ ညစ်ပတ်သည့်လူကို ရွံရှာတတ်ခဲ့တာ ရှေ့ဆုံးကဖြစ်သည် ။ လူတစ်ယောက်၏ အဆင့်အတန်းထဲမှာ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှုကလည်း အဓိကဟု သူမြင်၏။

“ဒီနားက ချစ်ကို ချစ်မတို့ ကားခလေးတွေ လှမ်းမယ်ခင်ဗျား”

စပယ်ယာက ကားဦးပိုင်းကနေ သူတို့ နားရောက်လာသည် ။

“မားရေ ပေးလိုက်ကွာ”

ဝဿန်လှမ်းအော်တော့ သူ့ငါးရာတန်ထုတ်၍ လေးယောက်အတွက် ပေးလိုက်သည် ။

“ငါးရာတန် လေးယောက် ဘယ်အထိလဲ”

“ဘုရားလမ်းဆုံ”

“ဟုတ်ပြီ ရှေ့ညီလေး သုံးရာပြန်ယူ”

အမ်းသည့် ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်တော့ နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်က ရေနွေးအိုးထဲကျထားသည့် ငှက်ပျောဖတ်ကဲ့သို့ လက်ထဲမှာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ မျော့မျော့လေးပါလာ၏။

“ဟာ ဒါကြီးမလိုချင်ဘူး ရွံစရာကြီး”

စုတ်လိုက်တာဟု မပြောဘဲ ရွံစရာကြီးဟု ပြောလိုက်သဖြင့် အနားကလူတွေ မားထံသို့ စုပြုံဝိုင်းအုံကြည့်ကြပြန်သည် ။

စပယ်ယာက ပိုက်ဆံကို မဆိုင်းမတွပြန်ယူလိုက်ပြီး

“ရော့ ညီမလေး ဒါလေးလဲပေးလိုက်ပါဦး”

ဟု ဆိုကာ ချွေးအိတ်ကွဲနေသော ကောင်မလေးထံပြန်ပေးလေသည်

။

“မရှိတော့ဘူး အဲဒါပဲပါတာ”

“ဟောဗျာ တကယ့်ပြဿနာပဲ”

စပယ်ယာက ပိုက်ဆံကို ထပ်မံကြည့်ရှုပြီး ‘ဟုတ်တာပဲ’ ဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် ရှုံ့တွတွကြီးဖြစ်သွားလျက် မားကို အသစ်တစ်ရွက်လဲပေး၏။

“ခရီးသည် တွေက လိုင်းကားပေါ်တက်မယ်ဆိုကတည်းက ပိုက်ဆံ အစုတ်ကို ရွေးထုတ်ပြီးသားပဲ ပြန်လဲရင် ဘယ်တော့မှ အပိုပါတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး၊ ကားသမားက ပေးရင်ဖြင့် ဘယ်တော့မှ မယူကြဘူး၊ အဲဒါ ထုံးစံ”

ကောင်မလေးမျက်နှာ ဖျတ်ခနဲမော့လာ၏။

စကားထက်အရင် ပြင်းထန်သော မျက်လုံးတို့ က မားနဲ့ စပယ်ယာသို့ နှစ်ခေါက် သုံးခေါက်လောက် ရှုပ်တိုက်ပြေးလွှားလိုက်ပြီးမှ

“ဘာထုံးစံလဲ၊ အဲဒါ အသွားတုန်းက ရှင်တို့လိုင်းကားတွေကပဲ အမ်းလိုက်တာ ပြီးတော့ ပြန်ပေးပေါ့ဗျာ လဲပေးစရာမရှိလို့ ပါဆိုပြီး တောင်းပန်ပေးသွားတာ ဦးတဲ့ လူက မပြောနဲ့ ”

ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည့် ကောင်မလေးက စွာမှ စွာပါလား။

မား နှုတ်ခမ်းမဲ့ ပခုံးတွန့်လိုက်တာကိုလည်း သူမလေးက မော့ကြည့်ကာ

“မှတ်တိုင်ပါတယ်”

“ဟ”

ခြေဖျားထောက် မျက်နှာချင်းနီးအောင် တမင်လုပ်ပြီးမှ အာခေါင်ခြစ်အော်ပစ်လိုက်တာ နားထဲမှာ အူသွားသည်။ ။

ပြလိုက်တဲ့ အသံ တမင်ရွံ့ပြီး အော်ပစ်လိုက်မှန်း သူ့ကိုတမင်တကာ တိုးတိုက်ပစ်လိုက်တော့မှ သိရပါလေသည်။ ။

ကုန်ပါပြီ မင်းကလေးကိုယ်က ရှိသမျှချွေးတွေ ဖြူသော သူ့ရှုပ်အင်္ကျီမှာ စွန်းထင်ပေကျံကုန်ပြီပေါ့။

ဒါ တမင်သက်သက် လုပ်သွားတာ တောက်။

မား ဒေါသတွေ လည်ချောင်းမှာ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကုန်သည်။ ။

★

အခန်း (၂)

“စားဦးမလား”

“မစားချင်ပါဘူး”

“စားပါဟာ ရော့”

“ဟေ့ စု မလုပ်နဲ့ နော် ပေကုန်လိမ့်မယ်”

မားလွယ်အိတ်ကို တစ်ဖက်ဆွဲ၍ ဖရိုဖရဲထပြေးသည်။ ။

စုက ဝက်သားဒုတ်ထိုး ပါဆယ်ထည့်ဝယ်လာသည့် အိတ်ကို မြှောက်၍ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲလုပ်ရင်း တခစ်ခစ် ရယ်၏။

“သိပ်ပိုတာပဲ မားရယ်၊ စားစရာကိုများ ရွံစရာများ ကျနေတာပဲ”

“မရဘူး၊ ပျော့စိစိနံတာ စော်တာတွေဆို ငါဘာမှ မကြိုက်ဘူး လာမစနဲ့ နော်၊ စု အဲဒါ လုံးဝသည်းမခံဘူး”

“နင်သည်းခံတာရော ဘာရှိလို့ လဲ”

စုက အိတ်ကို လွှတ်ချ၍ တစ်ရှူးထုတ်သုတ်လိုက်၏။

“နင် အဲဒီလောက်ဇီဇာကြောင်နေရင် ဘယ်တော့မှ ရည်းစားနဲ့ တည့်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“မတည့်တော့ မထားဘူးပေါ့”

“အဲသလောက် မလွယ်ဘူးမားရဲ့၊ နင်အသည်းကွဲဖူးမှ သိမှာ ”

“နင်ပဲကွဲအောင် ကြိုးစားပါ”

မားက ခုံတန်းလေးမှာ ပြန်ထိုင်၍ စုကို ခပ်စောင်းစောင်းငဲ့ကြည့်၏။

“စွမ်းလေးဆိုတဲ့ ကောင် အီကိုက ကောင်မလေးနဲ့ တွဲနေတယ်ဆို တာလည်း ဟန်ဆောင်ရယ်နေတာပါ”

“ဟင် ဪ နင်က စွမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါအသည်းကွဲနေတယ်လို့ ထင်နေတာကိုး ဖြစ်ရလေမားရယ် စုမြတ်လတ်ဆိုတဲ့ နင့်သူငယ်ချင်းကို ဒီလောက်ပဲအထင်သေးရသလား၊ စုရဲ့ ရာဇဝင်မှာ အသည်းကွဲဖို့ မပြော နဲ့ စု အပြီးပျက်သွားအောင် ညှို့ငင်နိုင်တဲ့ ယောက်ျား ခုချိန်အထိ မရှိ သေးဘူး”

စုက ငေးကြည့်နေချင်လောက်အောင် လှသလောက် စိတ်ကမာသ ည် ။ စိတ်ကူးရင့်သလို အပြောကမာသည် ။ ပြောသလိုလည်း နေနိုင်သူ ဖြစ်၏။

သူမဘဝက ပညာတတ်လူကိုထံမိဘများ နှင့် အသိုင်းအဝိုင်းကတော င်သည် ။

ဝတ်သည့်ဝတ်စုံနဲ့ ကားကို အရောင်တူထည်လဲစီးနိုင်တဲ့ မိန်းက လေး။

ထို့ကြောင့် ချောတာရော လှတာရော အသည်းမာလှပါသည် ဆိုသ ည် စုနဲ့ ပတ်သက်သမျှ သတင်းတို့ က ပေါ်ပြူလာဖြစ်နေသည် ။

ဂုဏ်ရည်တူ ပေါ်ပြူလာဖြစ်တာချင်းတူပေမယ့် မားက မာနကြီးသ ည် ။

ရည်းစားထားတာကို မားက ဂုဏ်ယူစရာလို့ မမြင်သလောက် စုက
ယောက်ျားလေးတော်တော်များများကို သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းသည်။ နောက်
တော့ ရည်းစားလိုလို စေ့စပ်ထားသလိုလိုနှင့်ပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်
ယောက်တွဲ၏။

အမြင်မတော်လို့ မားကပြောတိုင်း ‘ဘာဖြစ်လဲ တွဲသွားတဲ့လာတာနဲ့
ပဲ သိက္ခာကျစရာ ဖြစ်စရာလား၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ’ စုက အဲသလိုမနာခံခဲ့
တာ။

မားနဲ့ စုက ငယ်သူချင်းမဟုတ်သော်လည်း အားလုံးထဲမှာ အရင်းနှီး
ဆုံးဖြစ်ကာ ခြံချင်းကပ်နေကြတာမို့ မိဘချင်းကလည်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ်
လိုနေကြတာဖြစ်သည်။

မားကိုယ်တိုင်က စုရဲ့ အလှအပပြောဆိုဟန်များကို အထင်ကြီးသည်
။ ပျော်ဝင်သည်။ စုအနားမှာ နေရတာကို ကျေနပ်၏။ ထို့ပြင် စု၏ အချစ်
ကိုလည်း မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။ သို့ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မာနကတော့ ရှိ
နေသည် သာ။

စုရည်းစားတွေထားနေတာကို မနှစ်မြို့စိတ်က သူမအချစ်ကို ဖွင့်ဟ
တောင်းခံလိုသော ဆန္ဒအား အမြဲချုပ်နှောင်တားဆီးနေခဲ့၏။

ဘယ်လိုပဲ မာနနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားပါစေ စုအတွက် သူမအမြဲတမ်း လိုက်
လျောနေခဲ့သမျှ သူ့ရင်ထဲက မျှော်လင့်ခြင်းကို စုကလည်း နားလည်ပြီး
သား။

နေလိုက်ပေါ့ မားရယ် ငါကလည်း နင် ဒူးမထောက်သရွေ့ စိတ်မကူး
သေးဘူး။

စု နှုတ်ခမ်းများကို မားကြည့်တိုင်း မှောင်ရိပ်ထင်ခဲ့သည်။

“ဟိတ်ကောင် ဘာတွေငိုနေတာလဲ”

“ဘယ်ထိသွားပြီလဲ ဟိုတစ်ယောက်ကော”

မားက စုချပစ်ခဲ့သည့် အချဉ်ရည်တွေ စိုစွတ်နေသော အိတ်ကို ဖိနပ်
ဦးနှင့် ဖိနင်းပစ်လိုက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မော့မကြည့်ဘဲ

“သွားပြီ”

ဟု မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့်ဖြေသည်။

မိုးယံနဲ့ ဝဿန်က တစ်ဖက်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“မင်းကလည်း စုကိုချစ်နေတာများ ဖွင့်ဟပြောလိုက်ပြီးတာပဲ”

“အေးလေ လူကြီးချင်းလည်း နီးစပ်ပြီးသား မင်းကိုလည်း စုက အ
လိုက်လျောဆုံး၊ မင်းပါးစပ်ဟလိုက်တာနဲ့ ပြီးပြီ သူ တစ်ယောက်ပြီး တ
စ်ယောက်တွဲနေတာကို မင်းဘယ်ထိကြည့်နေမှာ လဲ”

“သူက ဝါသနာပါနေတာကိုး”

“ငါတို့ က မင်းဖွင့်မပြောဘဲနေတာကို ရွံ့နေတာလို့ ထင်နေတယ်”

“ရည်းစားထားတာ ရွံ့စရာလားကွာ၊ ငါက သူ့ဘေးနားက
ကောင်မျိုးတွေထဲမှာ မပါဘူး”

“မိန်းမဆိုတာ အလိုလိုက်အလျှော့ပေးတာကို သိပ်ကြိုက်တာကွ၊
မင်းက မာနနည်းနည်း လျှော့လိုက်”

“မင်း စုကို မချစ်ဘူးလား”

မားက နေရာမှ ထရပ်ကာ ဆံပင်ကို တစ်ချက်သပ်လိုက်၏။

“အချစ်က အဲဒီလောက်အရေးမပါပါဘူး”

အရာရာကို မကျေနပ်သည့် လေသံက အေးစက်နေသည်။ ။

ဝဿန်က ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့်

“အင်းပေါ့ မင်းက ပိုင်ပြီးသားပဲဥစ္စာ ငါထင်ပါတယ်၊ အချိန်တန်ရင်
မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို လူကြီးတွေက ပေးစားမှာ ပဲ”

မား မျက်နှာညှို့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

“ဘာလဲ ဝဿန် ငါက မိဘအားကိုးနဲ့ ကျမှ သူ့ကိုရမယ်လို့ မင်းက
ပြောတာလား”

“ဟာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီသဘောနဲ့ လုံးဝမဆိုင်ဘူး၊ မင်းက ချစ်ပေမ
ယ့် မာနကြီးနေတယ်လေ၊ စုကလည်း မင်းကိုလိုက်လျောတာ ငါတို့ အမြဲ
ငဲ့ပဲ၊ မိဘချင်းစကားစလိုက်တာနဲ့ ပြီးပြီမဟုတ်လား၊ မင်းလည်း သူ့ကို
အောက်ကျသနားခံပြီး ချစ်ခွင့်ပန်ဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ သူကလည်း မိန်းက
လေးဘက်ကစပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာမျိုး မဖြစ်တော့ဘူး မဟုတ်လို့
လား”

ဝဿန်က မား၏ စိတ်ကိုသိထားသဖြင့် ပျာပျာသလဲဖြေရှင်းသည်။ ။
မားက ဝဿန်စကားကို ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သက်မပြေစွာနှင့် မဲ့ပြုံး
၏။

ကျောင်းဝင်းထဲမှာ သွားလာနေကြသည့် ကျောင်းသားကျောင်းသူ
တွေဆီ လှမ်းကြည့်မိရင်း စုကို ရှာကြည့်သည်။ ။ အရိပ်အယောင်သော်မျှ
မမြင်။

သူက ဘယ်နေရာရောက်ရောက် အဖော်မဲ့တဲ့ သူမဟုတ်။

မား ဘယ်လိုမှ လက်ခံလို့ မရတာ ဒါပဲဖြစ်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ ထိုအချက်
ကို စုနဲ့ ဆွေးနွေးဖို့ လည်း သူဘယ်တော့မှ ကြိုးစားမှာ မဟုတ်ပါ။

နင့်လိုပွေ့ချင်ရင် ငါလည်း ရတယ်စု ငါလိုချင်တာ အများကြီး မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ယောက်တည်းပဲ။

*

အခန်း (၃)

“ဟလို အင်း ပြော ဘာလဲ”

“မား နင်အခု လာခဲ့စမ်းပါ ငါရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ ”

“ကြည့်ချင်ရင်ကြည့်ပေါ့ ငါက ဘာလာလုပ်ရမှာ လဲ”

“နင်လာခေါ်စမ်းပါ ငါ့ကို မာမီတို့ ကျပ်နေတယ်ဟ ညနေကျရင် အပြင်မထွက်ရဘူးတဲ့ ငါ ဒီနေ့ချိန်းထားလို့ ”

“ဘာ”

“ဪ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းတာပါ၊ လာပါ မားရယ်နော်၊ ငါ စောင့်နေမယ်နော်”

သူပြောတာကို မစောင့်ဘဲ စုက ဖုန်းချသွားသည်။ ။

မားက နေရာမှ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ မာမီက ဆိုဖာမှ လှမ်းကြည့်ကာ

“ဖုန်းဆက်ပြီး ဘယ်သူနဲ့ ချိန်းပြန်ပြီလဲ သား၊ မာမီတို့ အိမ်အရောင်း အဝယ်ကိစ္စတွေ ရှုပ်နေတယ်နော်၊ စိတ်ရှုပ်စရာထပ်မလုပ်နဲ့ ”

“စု ခေါ်လို့ မာမီ ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါတဲ့ ”

“အေး စု ဆိုရင်တော့ သွား၊ မနေ့ကပဲ မင်းဒက်ဒီက ဆူနေတာ အိမ်မှာ တစ်ချက်မှ မကပ်လို့ တဲ့ ”

သူအဝတ်အစားမလဲတော့ဘဲ ကားမောင်း၍ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ဝင်လာခဲ့၏။

စုက ပြင်ဆင်ပြီးသားပုံစံနှင့် ပေါ်တီကိုအောက်က စောင့်နေသည်။ ။

သူ ကားရပ်လိုက်တော့ တံခါးဖွင့်၍ စွေခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

“ရပြီ မောင်း”

အိမ်ပေါ်ကနေ အန်တီမြတ်စု လှမ်းကြည့်နေတာကိုမြင်တော့ မား သက်ပြင်းချမိ၏။

“မာမီတို့ ကလေး ငါ့ကို ဘာသတင်းကြားတယ်၊ ညာသတင်းကြားတယ်နဲ့ တစ်နေ့လယ်လုံး ဆူလို့ မပြီးတော့ဘူးသိလား၊ ဘယ်မှ သွားဖို့ စိတ်မကူးနဲ့ တဲ့ မနက်ပိုင်းဈေးဝယ် ဘာညာ ဒါပဲရမယ်၊ ညနေလုံးဝမထွက်ရဘူးတဲ့ ၊ အဲ့ဒါ ငါက ရုပ်ရှင်လက်မှတ်နှစ်စောင်ကို ထုတ်ပြပြီး မားနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလို့ လက်မှတ်တွေ ဝယ်ပြီးသားလို့ ပြောလိုက်မှ ပဲ စိတ်လျှော့သွားတာ သိလား”

စုက မမေးရပါဘဲနှင့် ဖြစ်ခဲ့သမျှကို ကုန်စင်အောင် ပြောပြ၍ ပခုံးလေးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး

“မာမီတို့ ကနော် မားဆိုရင်ပြီးပြီးသားပဲ လုံးဝကို သိသာတာ”

ဘာလိုလိုပြောလိုက်သည့် စု၏ စကားကြောင့် ကားမောင်းရင်း မားက ငဲ့ကြည့်သည်။ ။

စုက အနီရဲရဲကိုယ်ကျပ်ကလေးနှင့် အနီရောင်များ သော ရောင်စုံနားဆွဲက တဖျတ်ဖျတ်လှုပ်ခါနေ၏။ ကိရိယာတန်ဆာပလာတွေ တရားလွန်သုံးကာ မျက်နှာဝန်းလေးတွေ စိုအိရဲတောက်နေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးကအစ လက်ရာမြောက်သည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်လို လှနေသ

ည် ။

အလှကြိုက်သည့် မိန်းကလေးတွေထဲမှာ စုကပို၍ အလှကြိုက်သည်

။

ပြင်ကြဆင်ကြသူတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် စုပြင်တာကိုတော့ မမိနို
င်ကြ။

အဲဒီလို တအားပြင်၍ တအားလှနေမှန်းသိသော်လည်း မား စုကို မ
က်မောနေမိ၏။ သို့သော် သူမသည်

“တူ တူ တူ”

ဖုန်းသံလေးမြည်လာတော့ စုက လက်ကိုင်အိတ်လေးဖွင့်၍ ထုတ်ကို
င်လိုက်သည် ။

“ဟလို ဪ ငယ်လား”

ကားမှန်ထဲကနေ မားလှမ်းကြည့်တော့ စုက နှုတ်ခမ်းလေးစေ့၍ ပြုံး
နေသည့်တိုင် မျက်ဝန်းလေးတွေမှာ နာကြည်းရိပ်တို့ စွန်းထင်းလျက်
အေးစက်စက်လေးဖြစ်နေသည် ။

“ဒါလောက်လေးက စုအတွက် ဘာမှ ဖြစ်မသွားပါဘူး ငယ်ရယ် ဟ
င့်”

ပခုံးလေးကိုစုံတွန့်၍ ဖုန်းကို တစ်ဖက်နားသို့ ပြောင်းလိုက်သည် ။

“ရပါတယ် တစ်ခုတော့ရှိတယ် ငယ်၊ စုအတွက် ငယ့်ဘက်က ဒီလော
က်တောင် အဆင်သင့် ဖြစ်မနေနိုင်ဘူးဆိုရင် စုဘက်က ငယ့်ကို သိပ်တွ
က်ဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“ . . . . . ”

“ဒါ ငယ်သိဖို့ မလိုပါဘူး၊ စုအတွက်ဆိုရင် ဘယ်ယောက်ျားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ဖြစ်နေမှ စုကြိုက်တယ်၊ အခု စုကားပေါ်မှာ လေ ငယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်မကြည့်ရလို့ အလှတွေပြင်ပြီး စုက အခန်းထဲမှာ ငိုနေမယ်ထင်လို့ လား”

“.....”

“ဟင်း ဟင်း ရှိတာပေါ့ ငယ်၊ စုအတွက်ဆို အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြတာ ငယ်မသိတာတော့ ဝမ်းနည်းစရာပဲ”

သူငဲ့ကြည့်ပြီးပြောလိုက်သော စုမျက်ဝန်းတွေနှင့်ဆုံမိကာ အရှိန်မှန်နှင့် ပြေးနေသည့်ကားက လမ်းဘေးသို့တိုးကပ်သွား၍ တုန်ခန် ရပ်သွားသည်။ ။

အရှိန်မသတ်ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သဖြင့် စုကိုယ်လေး မြောက်ကြွယ်မ်းထိုးသွားကာ

“ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မားရယ် အရူးကျနေတာပဲ”

စု ဒေါသသံလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းစူသွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကားရပ်ပစ်လိုက်တာလဲ”

မားက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ကားပေါ်ကဆင်းကာ တံခါးကို တအားဆောင့်ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။ ။

“မား”

စု အလန့်တကြားဖြစ်လျက် တံခါးနားပြေးကပ်လာသည်။ ။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆင်းတာလဲ မား ဘာလုပ်တာလဲ”

“ငါ့ကို နင့်လိုပဲ သူများ တွေအရူးလို့ ထင်မှာ စိုးလို့ လေ”

မားက တံခါးမှ လက်နှစ်ဖက်နှင့်ထောက်၍ စုကိုငုံကြည့်ကာ

“နင့်အတွက် အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ဖြစ်နေမယ့် နောက်တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်ပါဦး”

“မား နင် နင် သက်သက်”

“မား မျက်နှာကို သေသေချာချာကြည့်လိုက် စု လျှပ်ပြက်ကြားထိုးအသုံးချတာကို ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးခံသွားမယ့် ခပ်ပေါပေါကောင်မျိုးလား”

“မသိဘူး၊ နင်ဘာကောင်ဖြစ်ဖြစ် ငါ့ကို ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ ချိုးမသွားနဲ့ သိလား တက် ကားပေါ်ခုပြန်တက်”

မားက ဟက်ခနဲရယ်၍ မျက်နှာကိုမော့လိုက်သည်။ ။

“နင်ပြောသမျှ ငါ ခေါင်းညိတ်လာအောင် ကြိုးစားလိုက်ဦး စု လောလောဆယ်တော့ နင်နဲ့ ငါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ဆန္ဒမရှိသေးဘူး”

သူ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

“မား”

စု ဒေါသကြောင့် ရှက်ရမှန်းမသိ မားကိုအော်ပစ်လိုက်တော့ စတီယာရင်ကို တအားထုချလိုက်မိသည်။ ။

မားက တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်တော့။ ။

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲလက်နှိုက်၍ ခြေထောက်နှင့် ခါးတစ်ဖြောင့်တည်းထားလျက် လျှောက်တတ်သည့် မား၏ စတိုင်ကို နောက်ကျောက လှမ်းကြည့်ရင်း စု အံ့ကိုတင်းနေအောင် ကြိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ။

နင် သိပ်မိတယ်၊ ချောတယ်ဆိုတိုင်းရော ငါက ဂရုစိုက်မှာ လား မား၊
ကြည့်နေ စုရဲ့ ရာဇဝင်ကတော့ ဘယ်တော့မှ ပျက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ။

မြင့်မြင့်မားမားဆိုတဲ့ ယောက်ျား ငါရှေ့မှာ ပြားပြားဝပ်လာစေရမယ်
စောင့်ကြည့်လိုက်။

*

အခန်း (၄)

“အိမ်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုပေယ့် မြို့ထဲနဲ့ မြို့အထွက် ဘာများ ဝေးလို့ လဲ မမြတ်ရယ်၊ ရန်ကုန်မှာ ကားနဲ့ သွားလာရတာ ဝေးတဲ့ နေရာဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ အချိန်မရွေးလာလည်လို့ ရတာပဲဟာ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ မမိုးရယ် အိမ်ချင်းကပ်နေတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ် အနီးကပ်တိုင်ပင်ဖော်ရှိတာပေါ့၊ ပြီးတော့ သမီးအတွက်လည်း သားက အစ်ကိုမောင်တစ်ယောက်လို အားကိုးနေရတာ”

“အမလေး မပူပါနဲ့ အစ်ကိုမောင်ကို မဟုတ်ဘူး ၊ နောက်ဆို ဒီထက် အားကိုးရဦးမှာ အဟင်း ဟင်း”

ဒေါ်မြတ်စုနဲ့ ဒေါ်မိုးမိုးနိုင်တို့ နှစ်ယောက် နည်းလည်သော စကားတို့ကိုပြောရင်း သဘောတကျရယ်နေကြသည် ။

“အေး မင်းတို့ က ရယ်နေကြ၊ ပြဿနာတစ်ခုက ဒီမှာ တက်နေပြီ”

ဒေါ်မိုးမိုးနိုင်၏ ခင်ပွန်းဦးထွန်းမြင့်က မျက်မှန်ကိုချွတ်၍ ဆိုဖာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။ ပြီးမှ မျက်မှန်ကိုခေါက်၍ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ကာ

“ဆေးရုံက လူနာကတော့ ဆုံးသွားပြီ၊ ခြံနဲ့ တိုက်ကိုရောင်းတဲ့ သူတွေကလည်း သူတို့ လက်မှတ်ထိုးပြီး လုပ်စရာရှိသမျှ သူတို့ ဘက်က အားလုံးပြီးစီးအောင် လုပ်ပေးပြီးပြီ”

“ကိုစကားကလည်း ဘာလဲကိုရယ်၊ ဒါဆို အရောင်းအဝယ်က ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူး လား”

“အေးလေ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စကတော့ ပြီးပြီ၊ ဒါပေမဲ့ မပြီးတာရှိ သေးတယ်”

“ဘာလဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကျန်နေတာလေ”

“ဟင် ဘယ်ကကောင်မလေးလဲ၊ ဘယ်မှာ ကျန်တာလဲကိုရဲ့ ရှင်း အောင်ပြောစမ်းပါ”

ဦးထွန်းမြင့်စကားကို ဒေါ်မြတ်စုပင် စိတ်ဝင်တစားဖြစ်လာလျက် ဘာမှ ဝင်မမေးသော်လည်း နားစွင့်နေမိ၏။

ဦးထွန်းမြင့်မှာ လည်း ဘာစပြောရမှန်းမသိသလိုမျိုး အတန်ကြာ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်နေပြီးမှ

“ငါထင်တာတော့ အဲဒီသီရိမြိုင်ခြံကြီးက အမွေကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးနေ သလိုပဲ”

“စာချုပ်က အားလုံးပြီးသွားပြီဆို ဘာတွေရှုပ်နေလို့ လဲကို”

“အရောင်းအဝယ်မှာ ရှုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဆေးရုံပေါ်မှာ အသ ည်းအသန်ဖြစ်နေတဲ့ အဘိုးကြီးကို လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရတယ်၊ အဲဒီအဘိုးကြီးကို ဒီပြင်ဘာမှ ဂရုမစိုက်တာရယ်”

“ကိုရယ် ကိုယ်နဲ့ ဘာမှ ဇယားမရှုပ်ဘူးဆိုပြီးတာပဲ သူတို့ ဟာ သူတို့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ သူများ အကြောင်းကို”

“ဟ ဇယားရှုပ်နေလို့ ထည့်ပြောနေရတာပေါ့ကွာ၊ လူမမာကလည်း

ဆုံးသွားပြီး အိမ်ရှင်တွေကလည်း ပြောင်းတော့မှာ အဲဒီက ကောင်မလေးက ဘယ်မှ သွားစရာမရှိဘူးဖြစ်နေလို့ ”

“ဘယ်လို”

ဇာတ်ရှိန်က ခုမှ မြင့်လာတာမို့ ဒေါ်မိုးမိုးနိုင် လည်ပင်းရှည်လာသည်

။

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ ကို သူတို့ မိသားစုထဲကလား”

“ မဟုတ်ဘူး ”

“ဒါဖြင့် အိမ်ဖော်လား”

“ မဟုတ်ဘူး ကွ”

“ဒါဆို ဘာလဲ”

ဦးထွန်းမြင့်က မျက်ခုံးကြီးတွန့်ရှုံ့လျက်နှင့် ဆိုဖာမှာ မှီချလိုက်သည်
။ သူတို့ တွေ့ပြောသံကြားဖူးတာတော့ ကောင်မလေးက အိမ်ဖော်မဟုတ်တာ သေချာတယ်ကွ၊ ရုပ်ရည်လေးလည်း ခပ်ချောချောပဲ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပုံလည်း ရတယ်၊ အဲဒီမိသားစုတော့ ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ဒါပေမဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိပုံမရှိဘူး”

“ကို ပြောတာကိုက ရှုပ်နေတာ”

ဒေါ်မိုးမိုးနိုင်က စိတ်မရှည်တော့သလို ဦးထွန်းမြင့်ကို ဒီထက်ပိုမရှင်းနိုင်ဘူးလားဟု ဆိုသည့် မျက်လုံးများ နှင့်ကြည့်သည် ။

ဒေါ်စုမြတ်ကလည်း ဟုတ်ပါရဲ့ ဟု ဆိုကာ ဦးထွန်းမြင့်မျက်နှာကို သာ ကြည့်နေလေသည် ။

“မင်းကလည်း စိတ်မရှည်ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒါ ငါကိုယ်တိုင်တောင်

ဘာမှ မသိတာကို ဆက်စပ်စဉ်းစားနေရတာ”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီဘယ်မှ သွားစရာမရှိဘူးဆိုတာလေးက မိုးတို့ နဲ့ ဘယ်လိုလာပတ်သက်တာလဲ ပြောပါဦး”

“သူကိုယ်တိုင် ငါ့ကိုလာပြောတာကွ ဒီအိမ်ကြီးကို သူ သံယောဇဉ်ဖြစ်နေလို့ ပါ သွားစရာလည်း မရှိလို့ ပါ ဒီကို အန်ကယ်တို့ ပြောင်းလာရင် သူဒီမှာ ပဲနေပါရစေတဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ မထားချင်ရင် နောက်ဘက်က တိုက်လုံးလေးထဲမှာ နေပါရစေ လခအဖြစ် အိမ်မှာ ဗာဟီရ အားလုံးတာဝန် ကျေပြန်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်တဲ့ ”

ဒေါ်မိုးမိုးနိုင် ရှည်နေသည့်လည်ပင်း နဂိုအသားကျဖြစ်သွားကာ သက်ပြင်းလည်း ချလိုက်သည်။ ။

“ဒါလည်း မဆိုးပါဘူး၊ အထူးတလည်အိမ်ဖော်ငှားဖို့ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“မင်းက ယုံကြည်လို့ လား”

“ဟင်”

ဒေါ်မိုးမိုးနိုင် ဒုတိယအကြိမ် လည်ပင်းရှည်ခါးပတ်ဖြစ်ရပြန်သည်။ ။

“ကိုပဲ ကောင်မလေးက သန့်သန့်လှလှလေးဆို အိမ်ဖော်နဲ့ လည်း မတူဘူးဆို”

“ဒါပေမဲ့ သူတို့ မိသားစု ဘယ်လိုရှုပ်ထွေးနေသလဲဆိုတာ ဘာမှ မှ မသိရသေးတာ”

“ကို အဲဒါကို မေးမြန်းမကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်တာပေါ့ကွ၊ သူက ဘာမှ ရေရေရာရာဖြေတာ မဟုတ်ဘူး ”

ဒေါ်စုမြတ်က လည်ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းလိုက်ပြီး

“မဟုတ်ဘူး လေ၊ အစ်ကိုထွန်းက သူ့မိဘတွေကို အရင်မေးပေါ့”

“မေးတယ် ဆုံးသွားတဲ့ ဦးမျိုးဇော်ဆိုတဲ့ လူကြီးက သူ့အဖေတဲ့ ”

“ဒါဆို အိမ်ပိုင်ရှင်ပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး တဲ့ ”

“ဟင်”

သုံးယောက်လုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြသည်

။

“မဟုတ်ရင်လည်း အိမ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ ဒီလူကြီးလက်မှတ်ထိုး ပေးရတာပဲ ဒါသူ့အဖေဆိုရင် မိသားစုဝင်ဖြစ်ရမှာ ပေါ့”

“သူက မွေးစားသမီးလားမှ မသိတာ”

“ဘယ်ကလာ မင်းက မမြင်ဘူးပဲပြောနေတာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဦးမျိုးဇော်က သားအဖလို့ တောင်ပြောဖို့ မလိုဘူး၊ တစ်ရပ်တည်းပဲ”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ခုပဲရှိတော့တာပေါ့၊ အစ်ကိုထွန်းရဲ့ ဂရံမှာ နာမည် ပဲရှိတော့ပေမယ့် သူတို့ မပိုင်တော့လို့ ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ကို ဒါပဲရှိတော့တယ် အိမ်ရောင်းတဲ့ ဒေါ်မြဇွဲတို့ ကရော ဒီကောင်မလေးကိစ္စကို ဘာပြောသလဲ”

“သူတို့ ချင်းတော့ သင့်မြတ်ပုံမပေါ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ဘာမှ ထည့်မပြောဘူးကွ၊ ကောင်မလေးကလည်း ဒီလူတွေက ဘယ်လိုတော်တယ်၊ ဘယ်လိုရှိတယ်၊ ဘာမှ မပြောဘူး၊ ကြည့်ရတာ သူတို့ ဘာမှ မတော်ကြတာတော့ သေချာတယ်”

“အဲဒီမှာ လူတွေ ဘယ်နှစ်ယောက်တောင်ရှိလို့ လဲ မမိုး”

ဒေါ်မြတ်စုက ဒေါ်မိုးမိုးနိုင်ကိုမေးသည်။ ။

“မိုးပါသွားတိုင်းတော့ အိမ်ရောင်းတဲ့ မိုးတို့ လောက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ သားတို့ အရွယ် မောင်နှမနှစ်ယောက်တွေတယ်။ ကို ပြောတာ အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး လား”

ဒေါ်မြတ်စုကို ရှင်းပြရင်း ဒေါ်မိုးမိုးနိုင်က ဦးထွန်းမြင့်ကိုလှမ်းမေးသည်။ ။

ဦးထွန်းမြင့်က ခေါင်းညိတ်၍

“သူတို့ နဲ့ မဆိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတောင် သူပြောလာတဲ့ အခါကျမှ မြင်ဖူးတာ အဲဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်သွားလာတာ တစ်ခါမှ ကို မမြင်ဖူးဘူး”

“သူက ဘယ်မှာ နေလို့ လဲ”

“ဘယ်သိမလဲ”

“နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ လဲ ကို”

“မသိဘူးဆိုမှ ”

“ကဲ ထပ်မေးလည်း သိမှာ မဟုတ်တာ မမေးတော့ဘူး၊ အဲဒီကောင်မလေးပြောတော့ ကို ဘာပြောခဲ့လဲ”

“ဘာမှ မပြောခဲ့ဘူး၊ ညည်းအန်တီနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ပြီးရော ဒီတစ်ခါ မိုးနဲ့ ပြောမယ်”

“ကောင်းတယ် မင်းကြိုက်သလိုသာလုပ်”

စိတ်ရှုပ်သည့်မျက်နှာကြီးနှင့် ဦးထွန်းမြင့် ထထွက်သွားတော့ ဒေါ်မြ
တံစုက ရယ်သည် ။ ဒေါ်မိုးမိုးနိုင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ ကျောပြင်ကို
ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်လိုက်တော့

“အဲဒါပဲကြည့်တော့ မမြတ်ရယ်၊ ကို တစ်ယောက်ဟာ သူ့လူနာနဲ့
ဆေးအပ်လောက်ပဲသိတာ တော်ရုံကိစ္စဆို နည်းနည်းလေး ခေါင်းရှုပ်
လာတာနဲ့ ညည်းတော့တာပဲ”

“မြတ်ရဲ့ ယောက်ျားလည်း ဘာထူးလို့လဲ”

နှစ်ယောက်သား ရယ်စရာတွေပြောဖြစ်ကြရင်းနှင့်။

*